

Losgeroeste gedachten

Bijgaande afbeeldingen heb ik al één tot anderhalf jaar schietklaar staan. Op een metallurgiebeurs in Düsseldorf liep ik pardoes tegen een standje aan van iemand die roest verkocht. Als je dat in de materiaalverwerkende industrie doet, kun je probleempjes krijgen. Hij verwerkte óók metalen, maar kreeg juist omzetting van roest. Wát zeg ik? Dat waren prijzen waar je in de corrosiebescherming allen maar van kan dromen!

Het zijn wellicht de meest treffende voorbeelden van de *Cradle-to-Cradle*-gedachte: het hergebruik van afval in de materiaalkringloop. In dit geval was het geen afval maar bewust gevormde corrosie, en daar mee verspreek ik me meteen want 'corrosie' is een ongewenste aantasting van een materiaal vanuit het oppervlak. De roesthandelaar deed dit echter zéér bewust, en het was blijkens de prijskaartjes van enkele duizenden euro's kennelijk zeer gewenst. In deze economisch sombere tijden schijnt de kunst juist te floreren als die waarde vast is, las ik pas ergens in een serie over opbloeiende beroepen. De smaakvolle crisisgetroffene laat zich niet kisten en koopt nét zo makkelijk een kunstwerk om de zinnen mee te verzetten. Later is het weer om te zetten in liquide middelen, zeg maar geld.

In plaats van in goud te vluchten, vlucht je in kunst, alleen je hebt er tussentijds ook nog plezier van. Zelf ben ik niet zo'n kunstminner, of het moeten kunstwerken zijn in de civieltechnische betekenis van het woord, dus bruggen en sluizen en zo. Daar pas je oppervlaktetechnieken toe om corrosie tégen te gaan.

Op bijgaande voorbeelden wordt corrosie juist toegepast om waarde te scheppen. Net als Van Gogh, die wat verf in mekaar prakte (kunstschilders waren in die tijd ook verf-

Corrosiekunst van Marielouise Kold siert de seminarruimte van een producent van ophangmateriaal.

mengers), en inmiddels zijn die kwajongensstreken een veelvoud waard van wat hij ooit in bankperkamet heeft mogen beknispieren.

En in de oppervlaktetechniek kom je het ook tegen: op het hoofdkantoor van Jakobs, ja van die HangOn ophangmaterialen, kreeg ik deze kunstvorm in actie te zien!

Dus wat zien wij hier: corrosie wordt zelfs meer waard dan het oorspronkelijke metaalproduct waarmee de effecten verkregen zijn. Een knap staaltje *upcycling*, waar bijvoor-

beeld *re-cycling* van kunststoffen of papersoms *downcycling* is: gerecycleerd in laagwaardiger toepassingen.

Normaal is hergebruik beter dan recyclage: direct opnieuw toepassen in dezelfde vorm. Zoals hergebruik van overspraypoeder bij het poedercoaten. Dat is meteen terug te voeren in het spuitproces (wel goed opmixen met verspoeder vanwege de korrelgrootteverdeling!). Maar met mijnheer P. Schmidt had ik in Düsseldorf toch maar iemand te pakken die bewijst dat je kan *upcyclen* met degradatieprocessen. En om het nog gekker te maken: dat verroeste koper wist hij ook nog eens te verzilveren!

Ik vertelde hem, dat ik weleens stukjes schrijf over aardigheidjes in mijn vakgebied waar ik zoal tegenaan loop. Hij hoopte toen enorm hard, dat zijn meesterwerkjes ook eens aan de beurt zouden komen. De meeste moderne kunst in de openbare ruimte vind ik maar waardevernietiging, zeker als je de afbreuk aan de directe omgeving meerekent. Maar deze esthetische corrosietechniek is wel zó vermeldenswaard, dat ik maar eens uit de hoek kom met mijn stukje. Wat zál hij verguld zijn!

Esthetisch corroderen met ijzer, koper en goud (P. Schmidt).

